

CAPREOLUS

TIJDSCHRIFT VOOR REEWILDBEHEER

Ledenwerfactie!

4e jaargang nr. 13 maart 1997

Colofon

opgericht op 21 april 1951.

Capreolus, Tijdschrift voor
Reewildbeheer
van de Vereniging Het Reewild
ISSN: 0929-1091

Verschijnt: 4 x per jaar
Beschermer: Z.K.H. Prins Bernhard

Redactieraad:

Mr M.A. Aberson
Mr T.M. Kolle
Prof Dr J.L. van Haften

Redactie:

H. Meyeringh
J. Poutsma
Mw. J. Hendriks-Hueber
Mw. J.E. van Herp-Bruynius

Verenigingsprofiel.

Bestuur:

Mr T.M. Kolle voorzitter
B.H. Strating-Meissner secretaris
R.L. van Nederpelt penningmeester
Mr M.A. Aberson D.B. lid
M.O. Schepers D.B. lid
Mr L.P.M.J. Canjels lid
J.H. Bakker lid
H. Hesselink lid
H. Meyeringh lid
H. Punt lid
A. Rutten lid
Ir J.M. Seroo lid
Dr R.J. Vierling lid
G.F.H. van de Woude lid

Secretariaat:

Mw. B.H. Strating-Meissner
Waalwijk 11, 4171 CA Herwijnen.
tel/fax: 0418-582365

Ledenservice-administratie:

Mw. J.E. van Herp-Bruynius,
Landjonker 19, 3834 CL Leusden.
tel/fax: 033-4942032

Drukkerij:

Bergdrukkerij Amersfoort,
Natriumweg 6, 3812 PV Amersfoort.
033-4620462

Contributie: f 42,50 per jaar.

Bankrelatie:

ABN♦AMRO Bank rek.nummer
49.70.37.440. Gironummer van de
bank 83.75.70 t.n.v. Vereniging
"Het Reewild" te Garderen.

Aktiviteitenkalender

De Stichting Reewild Trofeeënshow Gelderse Achterhoek, tezamen met de Regio Achterhoek van de Vereniging Het Reewild
organiseert op 22 en 23 maart 1997 haar 30ste show in Hotel Café Restaurant 'De Exelse Molen'. De openingstijden zijn op zaterdag 22 maart van 10.00 - 22.00 uur. Op zondag van 10.00 - 17.00 uur. Tevens zal er op zaterdag 22 maart om 16.00 uur een Veiling van Jachtartikelen worden georganiseerd. Inbreng van deze artikelen na telefonisch overleg (0573-252720). Verder zullen er op deze dagen diverse andere festiviteiten plaatsvinden. De leden zullen hierover nog worden geïnformeerd.

Schietaccomodatie in Limburg

De Limburgse Schietvereniging 'Limburgia' in Posterholt laat ons weten, dat haar banen geschikt zijn voor mensen die hun buks willen inschieten op respectievelijk 25, 40, 50 of 100 meter. Men kan hiervoor een afspraak maken met een van de baancommissarissen (tel: 0475-542550). Om te oefenen voor het Zwartwildbrevet ten einde hiervoor examen af te leggen. Om dit brevet te behalen kunt u op de baan terecht op 28 en 29 maart 1997 van 10.00 tot 17.00 uur en op 8 en 9 augustus 1997 op dezelfde tijden. Informatie en opgave via telefoonnummer: 0475-323444.

Regio Noord Nederland

organiseert haar Jaarvergadering op donderdag 3 april 1997 in Hotel-Restaurant 'De Börden' te Lhee (gem. Dwingeloo). Aanvang om 20.00 uur.

Regio Utrecht, Noord- en Zuid Holland

organiseert op 18 en 19 april 1997 haar Reewildbeheertentoonstelling te Maartensdijk. Op 18 april zal de Jaarvergadering plaats vinden. De leden zullen hierover verder worden geïnformeerd.

Jaarvergadering Vereniging Het Reewild

Op 19 april 1997 zal de Jaarvergadering van de Vereniging Het Reewild in Hotel Bakker te Vorden plaats vinden. U vindt hierover nadere gegevens in dit nummer.

Game Fair

De Game Fair vindt dit jaar plaats op 30, 31 mei en 1 juni 1997 in Park Berg en Bos te Apeldoorn.

INHOUD:

-Van de redactie	blz 3
-Een ontmoeting met ..., <i>H. Meyeringh</i>	4
-Uitnodiging Jaarvergadering	7
-Waar een reëndiscussie toe kan leiden!, <i>Drs R.H.M. Pelzer</i>	8
-De Beheertentoonstelling, <i>A.P.M. Rutten</i>	11
-WBE 'Tjonger en Ald Dijk' presenteert Reewildbeheerplan, <i>G.B. Smit</i>	13
-Alle kogels vliegen ... deel 2, <i>J.M. Smit</i>	14
-Ledenwerfactie; Game Fair 1997 - Ledendag, <i>Van het bestuur</i>	18/19
-Voor u gelezen, <i>Van de redactie</i>	21
-Eenzijdig natuurbeheer en het gevolg voor het reewild, <i>Karel Farber</i>	23
-Fotojacht op reewild ... deel 1, <i>R. van Dijk</i>	25
-Nieuw Regio Bestuur, <i>M. van Dooren</i>	32
-Van bersjacht en nogwat!, <i>R. van Cauwenbergh</i>	33
-Nieuws van onze ledenservice, <i>J.E. van Herp-Bruynius</i>	34

"Capreolus" is het onafhankelijke orgaan van de Vereniging Het Reewild. De weergegeven meningen komen niet noodzakelijkerwijs overeen met die van het bestuur. De redactie behoudt zich het recht voor, elke reactie te korten of te redigeren.

Copy voor de volgende "Capreolus" vóór 1 mei 1997 zenden aan het redactie:
Antwoordnummer 3268, 3800 ZA Leusden.

Foto cover: Joke Hendriks

Van de redactie

-H.Meyeringh-

Graag maken we van de gelegenheid gebruik om in deze eerste uitgave van Capreolus in 1997 samen met u vooruit te kijken naar de zaken die er met betrekking tot het reewild staan te gebeuren. Zoals u allemaal wel weet is dit het laatste jaar waarin de vergunning om reewild te mogen bejagen geldig is. De volgende aanvraag zal waarschijnlijk ook weer drie jaren geldig zijn en ook deze keer moet de aanvraag worden ingediend bij de Beleidsmedewerker Natuur belast met Jachtwet, Vogelwet en Soortenbeleid in provincie waarin de WBE, waarvan uw jachtveld deel uitmaakt, is gelegen. Het bestuur van de WBE dient de aanvraag in en de vergunning wordt evenals de vorige keer op naam van de WBE gesteld, die dan weer op haar beurt aan de individuele jachthouders vergunning tot afschot verleent. Dit alles zal waarschijnlijk gebeuren onder de bepalingen zoals die zijn opgenomen in de nieuwe, nu nog ophanden zijnde, Flora- en Faunawet. Een en ander houdt in, dat bovenbedoelde aanvraag vergezeld moet worden van een goed onderbouwd Faunabeheerplan. Een belangrijk onderdeel hiervan is het Reewildbeheerplan

Foto: Joop Poutsma

waarin de nadruk zal moeten liggen op schade en schadepreventie met betrekking tot het reewild. Hieraan zal per WBE uitgebreid aandacht moeten worden besteed. De consequentie hiervan is, dat veel WBE's een nieuw reewildbeheerplan zullen moeten schrijven of het bestaande plan grondig moeten herzien. WBE's die tot nu toe nog geen reewildbeheerplan hadden zullen daarmee aan de slag moeten. De Vereniging Het Reewild is uiteraard klaar om u daarbij de helpende hand te bieden. Informatie kunt u daarover bij het secretariaat inwinnen. Belangrijk daarbij is onder andere ook de op stapel staande

Reewildbeheernota van de VHR, die na een langdurige stuitligging, hopelijk inmiddels het levenslicht heeft gezien. Ook bijvert de VHR zich ervoor de jachttijden uit te breiden en ook de nota die daarover verschijnt zal voor een aantal Provinciale ambtenaren van essentieel belang zijn, bij hun besluitvorming om deze tijden aan te passen. Tenslotte nog dit: De nieuwe Flora- en Faunawet biedt geen ruimte meer aan WBE's die kleiner zijn dan 5000 ha. Is dat bij u het geval dan zal uw bestuur over een fusie moeten gaan denken. Mocht u problemen tegenkomen in de voor ons liggende tijd, dan helpen wij u graag.

Een ontmoeting met

-H. Meyeringh-

Dit artikel over Alaska heeft niets met reewildbeheer te maken omdat de auteur in de afgelopen zomer ruim een maand in dat land vertoefde werd hij van verschillende kanten benaderd hierover eens iets te schrijven in Capreolus, zodat de lezers een indruk zouden krijgen van deze wel zeer bijzondere Amerikaanse Staat. We hopen dan ook dat u ons deze 'uitglijder' niet al te zwaar aanrekenet en dat u met plezier kennis zult nemen van het verhaal over dit adembenevende gebied.

Lake Spenard in Anchorage (Alaska) is met zo'n 600 tot 800 'take offs' en 'landings' het drukst bevolgen meer ter wereld. Naast de 50 commerciële 'floating plains', hebben 500 particuliere toestellen een permanente parkeerplaats langs de oevers van het meer gevonden en daarmee is elke plaats bezet. Nieuwkomers, die hun Cessna of De Havilland daar blijvend willen stallen moeten rekening houden met een wachttijd van \pm 15 jaar.

Rent a plane

Toen -nu ongeveer dertig jaar geleden- Johnny Ellison hier voet aan land zette, was dat wel even anders: slechts enkele keren per dag gebeurde het

Foto: Joke Hendriks

dat er een vliegtuig binnenkwam of vertrok. Samen met zijn zoon John is hij nu sinds jaar en dag de trotse bezitter van Ellison Air en een groot gedeelte van het onmetelijke Alaska kennen beide mannen op hun duimpje. Naast het onvermijdelijke sight-seeing, vliegen de beide mannen veel vissers en jagers naar de door hen gewenste locatie en desgevraagd geven ze zelf adviezen over de plaatsen waar veel vis wordt gevangen of veel wild wordt waargenomen. Wij hadden Ellison Air ingehuurd voor een vlucht van ruim een uur naar Caribou Lodge. Johnny die ons invliegt noemt dit: 'Een klein paradisijs'. Niet alleen vanwege de locatie in de Talkeetna Mountains, maar zeker ook

door de gastvrijheid waarmee Pam en Mike Nichols en hun zoon Aäron hun gasten ontvangen. Terwijl Johnny niet uitgepraat raakt vliegen we over een door brand verwoest gedeelte ten noorden van Anchorage. In het achter ons liggende voorjaar werd hier meer dan 15.000 ha. bos door brand geteisterd, terwijl er over de 300 woningen in vlammen opgingen. Langzaam worden de bergen hoger. De eeuwige sneeuw schittert op de door de zon beschenen bergtoppen en op een gegeven ogenblik wijst Johnny ergens in de diepte een klein meertje aan. Aan de noordkant zijn een paar blokhuizen te onderscheiden. Dat moet onze plaats van bestemming zijn: Caribou Lodge.

The Nickols family

Enkele ogenblikken later dobbert de Cessna 180 op tweeduizend meter hoogte, in het water van het meertje en op de provisorische aanlegsteiger ontwaren we drie figuurtjes, die al zwaaiend met hun armen, ons verwelkomen.

Mike Nickols en zijn vrouw Pam groeiden allebei op in de staat Californië. Van hun ouders leerden ze te leven van wat de natuur had te bieden: Vlees, vis vruchten enz. Pam die een bosbouwkundige opleiding had gevolgd solliciteerde in de buurstaat Montana en werd daar aangenomen. Het jonge stel stapte in de huwelijksboot en vestigde zich niet ver van de Canadese grens. Zomers werkte Mike in de bossen waar de houtproductie een belangrijke bron van inkomsten was en 's winters hield hij zich bezig met de jacht. Pam, die inmiddels een baan had gekregen als buitendienst ambtenaar, ging als het maar even kon met haar man mee. Zij was toen al een uitstekend kogelschutter en niet zelden gebeurde het, dat ze op de vele bersjachten die ze samen ondernamen, haar man attent maakte op de aanwezigheid van een elk, een beer of een eland. Ze hadden het uitstekend naar de zin en op deze wijze hadden ze een redelijk tot goed bestaan opgebouwd, totdat

Rentenieren in Montana

In Californië begon het in die tijd onder de beter gesitueerden een trend te worden een tweede huis te bouwen. De buurstaat Montana was daarbij zeer in trek en Pam en Mike Nickols zagen steeds meer van hun voormalige staatgenoten zich vestigen in hun directe omgeving. Aanvankelijk leverde dat weinig problemen op, maar naarmate er meer en meer 'import' kwam wilde men ook meepraten en meebeslissen over hun nieuwe woonomgeving. De gevolgen lieten zich niet moeilijk raden: Het kappen van bomen moest tot een minimum beperkt worden. Jacht werd gebonden

Foto: Joke Hendriks

aan allerlei vergunningen en voorwaarden. De sportvisserij werd aan banden gelegd. Mike en Pam Nickols zagen het allemaal somber in. Inmiddels was hun zoon Aäron geboren, hetgeen een besluit om ergens anders een

nieuw bestaan op te bouwen alleen maar gecompliceerder maakte. Toch besloten ze Montana achter zich te laten en naar Alaska te gaan: De grootste van alle 49 staten met een ongekende natuur, een enorme verscheidenheid aan wild en maar heel weinig inwoners, waarvan het grootste gedeelte ook nog in een paar steden woonden. Hun oog viel op een kleine advertentie in de Anchorage Daily News waarin een blokhut te koop werd aangeboden met een stukje grond in de Talheetna Mountains, oostelijk van Denalli National Park en ten zuiden van Talheetna. Mike besloot een bush-pilot met een vliegtuig te huren en te gaan kijken. Na enig zoeken trof hij aan een meertje een totaal verwaarloosde jachthut aan, die op het punt van instorten stond ... De omgeving was echter zo fantastisch mooi, dat hij 's avonds zijn vrouw belde met de woorden: 'Pam dit is het'. Haar antwoord was duidelijk: 'Koop het dan'.

Caribou Lodge

De oude blokhut is inmiddels een degelijke Lodge geworden waar het gezin het jaar rond leeft en voor eventuele gasten hebben Pam en Mike er drie kleinere lodges bijgezet. Ze hebben het geheel 'Caribou Lodge' genoemd omdat veel Caribou's hier ongestoord rondlopen en helemaal gewend zijn aan de nieuwe

bewoners. Ze zijn echter niet de enigen: Ook beren, elanden, bevers, otters, vossen, wolverines en wolven komen regelmatig in hun buurt. Het eerste wat Pam dan ook doet als zij 's morgens opstaat is met haar kijker op statief de omgeving afzoeken. Bijna altijd is het raak....

Caribou Lodge is alleen te bereiken met een watervliegtuig en alles wat men hier nodig heeft moet worden ingevlogen.

's Winters als het meer bedekt is met een anderhalve meter dikke ijslaag zet Mike z'n Cessna op ski's om toch te kunnen blijven vliegen.

Eindeloze rust

Voor de liefhebber van de natuur en de stilte is Caribou

Lodge inderdaad een paradijs op aarde. De gastvrijheid van haar bewoners is ongekend en behalve een gedreven onderwijzeres voor haar zoon is Pam ook nog een meer dan voortreffelijke kok. Mike die de omgeving op zijn duimpje kent, neemt zijn gasten mee voor een bers die een uur kan duren, maar desgewenst ook acht dagen. Nooit verlaat hij ongewapend de Lodge.

Veiligheid voor alles en je weet hier maar nooit. Pam en Mike en ook Aäron hebben het uitstekend naar hun zin daar in Talheetna Mountains, waar op mooie heldere dagen de Mount Mc Kinley met z'n 7000 meter hoogte majestueus oprijst.

Het gastenboek ligt aan het einde van de tafel bij het

raam. De inhoud ervan spreekt boekdelen...

De sledehonden begroeten de gasten met een vrolijk geblaf...

De sneeuwschoenen zijn altijd klaar voor gebruik... Het noorderlicht geeft in het voorjaar een extra dimensie aan dit adembenemende landschap...

De misschien moeilijkste keus van hun leven was voor Pam en Mike Nichols een voltreffer, midden in de roos...

Waar vind je zo'n land, zo'n natuur en zulke mensen...

Mocht u meer informatie hierover willen dan kunt u contact opnemen met de redactie of bellen: 0591-632807.

Foto: Joke Hendriks

UITNODIGING

Herwijnen, maart 1997

Aan de leden

Namens het bestuur heb ik het genoegen u uit te nodigen voor de Algemene Ledenvergadering, tevens jaarvergadering van de Vereniging Het Reewild, te houden op

**ZATERDAG 19 APRIL 1997 OM 14.00 UUR IN
HOTEL BAKKER TE VORDEN**

De agenda treft u bijgaand aan.

Met vriendelijke groet,
Mw. B.H. Strating-Meissner
secretaris.

AGENDA

1. Opening.
2. Ingekomen stukken en mededelingen.
3. Goedkeuring notulen Algemene Ledenvergadering 6 mei 1996.
4. Jaarverslag 1996.
5. Jaarverslag penningmeester 1996.
6. Verslag kascommissie en goedkeuring van de financiële jaarstukken 1996.
7. Benoeming kascommissie 1997.
De kascommissie 1996 bestaat uit de heren P. Pol, B. Bartels en R. Roelfsema.
Aftredend is de heer P. Pol.
8. Begroting 1997.
9. Vaststellen contributie 1998.
10. Bestuursmutaties.
Aftredend is de heer Mr T.M. Kolle. Het bestuur zal dispensatie vragen aan de vergadering om de heer Kolle voor nog een bestuursperiode te benoemen krachtens artikel 10 lid 5 van de Statuten.
Het bestuur stelt voor de heer M.O. Schepers als lid van het Dagelijks Bestuur te benoemen.
11. Jaarrede door de voorzitter.
12. Aanbieding en presentatie van de Reewildbeheernota
13. Lezing.
14. Rondvraag.
15. Sluiting.

Waar een reeëndiscussie toe kan leiden!

-Drs R.H.M. Peltzer-

Hoe het begon...

In maart vorig jaar stond een opiniërend artikel van mijn hand in het Algemeen Dagblad afgedrukt. In dat stuk ging ik in op een artikel van de Dierenbescherming over het reewildbeheer in de Flevopolder en verweet ik deze organisatie ondeskundigheid met betrekking tot het reewild (beheer) en een tendentieuze berichtgeving over de jacht. Verder refereerde ik in het artikel aan onderzoek dat ik, al zo'n kleine 20 jaar, verricht aan reewild, echter zonder vermelding dat ik dit in mijn vrije tijd doe. Het artikel was op persoonlijke titel geschreven. De redactie van de rubriek Trefpunt had mij telefonisch gevraagd om persoonlijke achtergrondgegevens ter vermelding bij mijn artikel. Hoewel ik had aangegeven liever genoemd te worden als lid van een WBE reewildcommissie, koos het AD er voor te vermelden dat ik als onderzoeker werkzaam ben bij een onderzoeksinstituut van de rijksoverheid. Dat deze toevoeging niet zonder gevolgen zou blijven, bleek al spoedig.

Eerst een telefoontje van Kritisch Faunabeheer, om welk onderzoek aan reewild het ging onder de vlag van

het instituut? Immers, zij hadden geen enkel onderzoek gevonden dat namens het instituut was gepubliceerd. Ik heb uitgelegd dat ik dit

Het vervolg...

Niet lang daarna lag er een brief van een privé-persoon bij mijn werkgever met diverse vragen en klachten naar

Foto: Joke Hendriks

onderzoek in mijn vrije tijd verricht, buiten het instituut om. Op de vraag of ik zelf jaag, en een bevestigend antwoord mijnerzijds, was er enige verontwaardiging, omdat ik dat niet in mijn artikel had vermeld! Naar mijn mening ook niet relevant bij een inhoudelijke discussie over reewildbeheer, wél als het om een discussie over uitsluitend de jacht zelf gaat. Op mijn vraag of Kritisch Faunabeheer met de verkregen informatie iets ging doen, werd ontkennend geantwoord. Het was meer een kennismakingsgesprek geweest. Ik had wellicht beter moeten weten?!

aanleiding van mijn artikel. In een aan mij persoonlijke gerichte brief vond de klager dat ik zelf bij de redactie van het AD de nadruk had gelegd op mijn status van onderzoeker en door dit te vermelden bij mijn artikel, werd dit als misleidend bestempeld en werd mijn verklaring als niet erg geloofwaardig afgedaan. Een rectificatie zou een passend initiatief zijn geweest. Ik zou de krantelzers misleiden hebben door te suggereren dat mijn stellingen werden gedaan door een overheids-onderzoeker die al 20 jaar relevante ervaring claimt. Verder wekte ik, door mijn betrokkenheid als reeënjager niet te

noemen, de indruk iets te verbergen te hebben. De kennelijke misverstanden die waren gerezen waren te herleiden tot een of meer omissies van mijn kant!

Vervolgens werd mijn naam genoemd in een afbrekend artikel over de jacht in Vrij Nederland. Ook hier het verwijt dat ik misbruik maakte van mijn positie als onderzoeker. Verder wist de auteur te vermelden dat ik jaag. Informatie die afkomstig was van Kritisch Faunabeheer:

"Rita Stockmann van de Stichting Kritisch Faunabeheer ontdekte dat de man wetenschappelijk onderzoek doet, maar niet naar reewild, daar schiet hij op". Vervolgens een brief van de Dierenbescherming geadresseerd aan het instituut, gericht aan mij persoonlijk, met een kopie aan mijn werkgever. Ook hier weer, in bijna dezelfde bewoordingen, het verwijt dat ik mijn functie misbruikte en of ik vóór een bepaalde datum wilde laten weten welke rapporten verschenen waren over mijn reewildonderzoek bij het instituut.

Natuurlijk werd mijn naam ook genoemd in het tijdschrift Argus van Kritisch Faunabeheer. Hierin werd nog even gerefereerd aan die ambtenaar die volledig buiten zijn boekje zou zijn gegaan: "Nog schrijnender was het opinieartikel van Drs R.P. in

het AD, waarin deze als onderzoeker van het (overheids)instituut ... en reeënskundige bij uitstek ('ik doe al 20 jaar reeënonderzoek') een harde aanval deed op het vermeende gebrek aan feitenkennis bij de dierenbescherming... wel blijkt hij in zijn vrije tijd een gepassioneerde jager te zijn.... Een duidelijker voorbeeld van het misbruiken van de ambtelijke status voor het verdedigen van de jacht is nauwelijks denkbaar!".

De Ombudsman...

In De Gelderlander verscheen in oktober vorig jaar een anti-jachtartikel van een dergelijk laag niveau dat ik niet kon nalaten daarop te reageren. Mijn persoonlijke reactie werd als opiniestuk niet alleen in De Gelderlander, maar ook in De Limburger geplaatst. Door Kritisch Faunabeheer-Limburg werd daar op gereageerd, echter niet inhoudelijk!

"Wildbeheerjager R.P. komt er tenminste eerlijk voor uit dat hij jaagt. Zeker, maar tegen P loopt dan ook een onderzoek van de Nationale Ombudsman, omdat P eerder dit jaar op de opiniepagina van het AD ten onrechte suggereerde dat hij reeënskundige was bij het overheidsinstituut...". Hoe Kritisch Faunabeheer aan deze informatie komt, is natuurlijk de vraag. Niet van de Nationale Ombudsman, omdat deze die

informatie niet verstrekt. Er was inderdaad een klacht ingediend! Omdat de klager niet tevreden was over de beantwoording van het instituut, is door deze persoon een klacht ingediend bij de Nationale Ombudsman. Overigens niet tegen mij persoonlijk, maar tegen het instituut!

Inmiddels heeft de Nationale Ombudsman uitspraak gedaan, vermeld in het openbaar rapport nr. 97/14 d.d. 16 januari 1997. In dat rapport wordt de klacht van de prive-persoon ten aanzien van mijn handelen door de Nationale Ombudsman niet gevolgd en wordt mijn gedrag als behoorlijk bestempeld!!

Foto: Joke Hendriks

Ook de Minister laat in een reactie aan de Nationale Ombudsman weten, zo blijkt uit het rapport, dat het medewerkeren vrij staat op persoonlijke titel een artikel in te zenden en dat het ook vrij staat daarin een mening te geven omtrent een andere organisatie.

Op de man gespeeld

Wat begon als een bijdrage aan een discussie over ree-wildbeheer, liep uit op een hetze tegen mijn persoon. Hierbij werd niet geschroomd om mij in diskrediet te brengen bij mijn werkgever. Het ging niet meer om een inhoudelijke discussie over het wel of niet beheren van reewild, maar om de deskundigheid, de betrokkenheid en de positie van mijn persoon, waarbij men niet naliet om compromitterend te werk te gaan. Klaarblijkelijk ontbraken de inhoudelijke argumenten bij de tegenstanders van de jacht en probeerde men op andere manieren een andersdenkende de mond te snoeren. Met name Kritisch Faunabeheer heeft hierbij een zeer dubieuze en zeer laagbare rol gespeeld.

Ik verbind zelf aan de uitspraak van de Nationale Ombudsman de conclusie dat de negatieve reacties met betrekking tot mijn persoon in de bovengenoemde artikelen als onjuist en als onbehoorlijk zijn te bestempelen. Wat betreft de klachten van

Foto: Joke Hendriks

de klager verwijs ik uiteraard naar het rapport van de Nationale Ombudsman.

Een gewaarschuwd man...

Bovenstaande is helaas een bevestiging van het feit dat jachttegenstanders alle middelen gebruiken om hun vermeende gelijk te halen, zelfs als de feiten niet kloppen, en zelfs indien daardoor mensen beschadigd kunnen worden. Ik heb overigens absoluut niet de illusie dat de anti-jachtbeweging zich ook maar iets zal aantrekken van de uitspraak van de Nationale Ombudsman. Zij zullen op hun manier blijven ageren

tegen de jacht. Voeren ze niet zelf actie, dan worden daar wel anderen voor ingeschakeld. Bovenstaande is een waarschuwing voor degenen die in gesprek raken met deze mensen of groeperingen. Openhartig zijn in een discussie is goed, maar ga uit van feiten, van goed onderbouwde argumenten, bedenk steeds goed wat u zegt, en laat u niet in de luren leggen door een vriendelijk en aandachtig gehoor. Zaken worden anders uitgelegd dan u bedoelt en er kan wel degelijk misbruik worden gemaakt van uw uitspraken.
Zonder commentaar.

De Beheertentoonstelling

-A.P.M.Rutten-
namens de Commissie
Beheertentoonstelling

Sedert vele jaren worden op verscheidene plaatsen in het land trofeeënshow's georganiseerd. In het begin bestonden deze bijeenkomsten uitsluitend uit een verzameling geweien van reebokken, gerangschikt naar leeftijd en aangeduid met goed of slecht afschot via een rode punt of rode lijn. De geweitjes waren voornamelijk interessant voor de jagers uit de regio die zich dan konden verlustigen in hun kapitale afschot want iets van de trofee straalde natuurlijk af op diegene die zo slim was geweest om 'm te bemachtigen! Het was ook de gelegenheid bij uitstek om te zien wat de buurman nu eigenlijk geschoten had.

Het woord trofee kreeg mede daardoor een slechte klank en de jagers wilden ook niet worden aangezien als louter trofeeënjagers, dus werden de show's **beheertentoonstellingen** genoemd. Van vele kanten werd gezocht naar een manier om dit beheer op een duidelijke wijze tot uiting te brengen. In de diverse regio's werd dat natuurlijk op verschillende wijze gerealiseerd. In sommige regio's werd vastgehouden aan het beproefde recept van de jaargangen apart

met een onderverdeling in goed en slecht afschot. De keurmeesters hanteerden daarbij de norm dat een zesender tenminste 5 jaar diende te zijn. Daaraan zaten nadelen n.l. de beoordeling beruiste op een subjectieve leeftijds-schatting die gemakkelijk 1 of 2 jaar mis kan zijn en de keurmeester kan natuurlijk nooit aan de hand van het gewei zien waarom een bepaald stuk is afgeschoten: misschien had-ie wel twee gebroken poten of kropen de keelhorzels er zichtbaar uit of misschien kwamen er in dat revier louter zesenders voor! In andere regio's is dat systeem al jaren afgeschaft omdat het er voor het populatiebeheer weinig of niets toe doet welke individuele dieren worden geschoten en wat die op de kop hebben. Belangrijk bij het reewildbeheer is dat de populatie wordt aangepast aan de draagkracht van het terrein, dat 50% wordt geoogst in de jeugdklasse (bij bokken en geiten) en dat er gestreefd wordt naar een juiste sexe-verdeling (1:1).

Bruno Hespeler, auteur van 'Rehwild Heute', schrijft ergens dat de natuurlijke vijanden van het reewild ook pakten wat ze krijgen konden en dat de soort reewild dat

heel goed heeft doorstaan: "Der Luchs pfeift auf den roten Punkt". Natuurlijk is het ook zo dat de jeugdklasse van iedere soort sterk gedece-meerd wordt door predators, ziekte en honger en dat moet ook de jager in gedachte houden.

Indien men per regio alle afschot bij elkaar hangt dan komen verschillen van gebied tot gebied, van biotoop tot biotoop nimmer aanschouwelijk voor de dag en dat is de reden dat in enkele regio's waar een groot verschil in landschapsvormen voorkomt het afschot per leefgebied wordt getoond.

In 1996 is door het Landelijk Bestuur een commissie ingesteld die zich moest buigen over een nieuwe opzet van beheertentoonstellingen die zo mogelijk landelijk op een uniforme wijze kon worden ingericht. De commissie werd samengesteld uit vertegenwoordigers van 4 regio's waar veel reewild voorkomt.

Het uitgangspunt van de commissie is de doelstelling van de Vereniging Het Reewild; namelijk het verkrijgen en behouden van een optimale reewildstand qua aantal en samenstelling die is

aangepast aan de draagkracht van het terrein. De beheer-tentoonstellingen nu moeten laten zien of deze doelstelling wordt gerealiseerd per leefge-bied of WBE. Om dit te bereiken dienen de volgende gegevens per leefgebied wor-den verzameld:

1. de draagkracht van het gebied (volgens van Haaften of Poutsma),
2. de inventarisatie van het reewild,
3. aantallen en percentage afschot van zowel mannelijk als vrouwelijk reewild,
4. het percentage afschot in de jeugdklasse,
5. de aantallen valwild.

Wat dit laatste betreft, het is bekend dat een hoog percen-

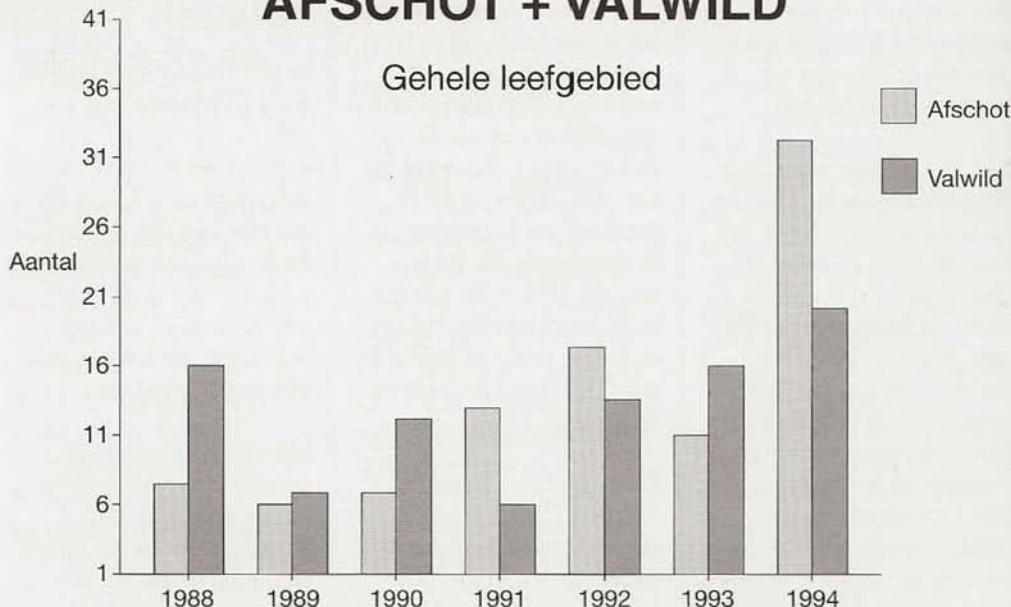
tage valwild betekent dat er te weinig afschot wordt gehaald.

De leeftijdsbepaling kan het beste geschieden door de ree-wildcommissies in de WBE's. Het is natuurlijk van belang dat de leden van deze com-missies dan ter zake kundig zijn en tenminste één der cur-sussen reewildbeheer hebben gevolgd. Als dit niet het geval is dan kunnen zij zich laten bijstaan door een erkende keurmeester. Bovengenoemde gegevens en de trofeeën van de bokken dienen dan op de regionale beheertentoonstel-lingen te worden getoond op een visueel aantrekkelijke manier met tabellen, grafie-ken etc., en per leefgebied. Daar het immers om popula-

tiebeheer gaat lijkt het gewenst de kwalificatie 'goed of slecht afschot' niet langer op de tentoonstelling aan te geven via een rode lijn of punt. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat willekeurig ieder ree geschoten mag worden louter en alleen om de getals-matige reductie te bereiken. Iedere reewildjager zal moe-ten proberen om tot een selectief afschot te komen in overeenstemming met de richtlijnen (Reewildbeheerplan) van zijn gebied. Mocht hij echter een vergissing maken dan is er geen man overboord en dient er dan ook niemand aan de schandpaal te worden genageld.

De inrichting en opbouw van

AFSCHOT + VALWILD

Grafische afbeelding van de verhouding afschot en valwild in één leefgebied.

de beheertentoonstelling is ter verantwoording van het regiobestuur eventueel met assistentie van de keurmeesters. Deze dienen er ook op toe te zien dat er landelijke

uniformiteit wordt bereikt. Naar de mening van bovengenoemde commissie kunnen deze regionale gegevens gebundeld eens in de drie jaren in 'Vorden' worden

getoond als een verantwoording van drie jaar reewildbeheer in Nederland. En er is niets op tegen dit met de meest interessante geweien te omlijsten.

WBE 'TSJONGER EN ALD DJIP' PRESENTEERT REEWILDBEHEERPLAN

-G.B. Smit-

Prof Dr J.L. van Haften ontving het eerste exemplaar van het Reewildbeheerplan van de WBE 'Tsjonger en Ald Djip' uit handen van de plaatsvervangend voorzitter de heer Stelma tijdens de ledenvergadering op 14 oktober 1996. Het plan is samengesteld door de reewildcommissie met de draagkrachtberekening naar het voorbeeld van de reewildkenner en autoriteit bij uitstek op het gebied van het reewild Prof Dr J.L. van Haften. De heer van Haften had het concept doorgelezen en waar nodig van kanttekeningen voorzien. Hij refereerde in zijn speech aan de totstandkoming van een goed reewildbeheer in het snel veranderende landschap. Vroeger vertelde hij, gingen wij op jacht om te voorzien in ons voedsel en pas later werd een mooie jachttrofee ook belangrijk. Pas de laatste decennia is populatiebeheer een uitgangspunt geworden omdat de conditie van het ree ook belangrijk wordt geacht. De reewildstand is daarna gestadig toegenomen. In Limburg waar veel onderzoek is gedaan komen door selectief beheer bijna geen knobokken meer voor. Het is een utopie te denken dat reeën aan het onzalige principe van zelfregulatie kunnen worden overgeleverd. Vroeger toen de grote predatoren de zieke en oude reeën nog opruimden was menselijk ingrijpen minder noodzakelijk. In onze tijd is de jager verantwoordelijk voor deze

Foto: Joke Hendriks

selectie. Zelfregulatie is een fenomeen wat bij het ree niet voorkomt, zelfs in overvolle leefgebieden produceert de oude geit nog jongen. Hij beschouwde dit Reewildbeheerplan dan ook als een goed plan. In de toekomst zal bijstelling zeer beslist nodig zijn. Het hangt van de populatie af in welke mate dit moet gebeuren. Een goede inventarisatie door middel van tellingen en regelmatige veldwaarnemingen blijft noodzakelijk. Een goed afschotplan is een behoud voor een goede gezonde reeënstand. De door de KNJV-erkende WBE kan dan ook trots zijn op dit plan dat met veel zorg is samengesteld.

Alle Kogels Vliegen

Deel 2

-J.M. Smit-

We hebben in het vorige nummer van 'Capreolus' gelezen over het systeem van de buks, de trekkergroep en de loop van het wapen. Een belangrijk onderdeel is natuurlijk de kolf, waarover nu meer informatie volgt. Ook een indicatie over aanschafprijzen en geschikte reewildkalibers. Lees mee en verwonder u!

Kolf

Met de kolf kun je drie kanten op: hout, gelaagd hout of kunststof.

Hout

Een (wortelnoten) houten kolf kan heel mooi zijn. De nerf kan een prachtige tekening vertonen, vooral indien er lijnolie voor de afwerking gebruikt is. Zulke kolven kom je niet vaak meer tegen en in onze tijd van moderne materialen zijn ze eigenlijk alleen nog functioneel op hagelgeweren. Hout bestaat uit verharde vezelbundels. Tijdens de groei van de boom waren het levende cellen, die een 'waterhuishouding' nodig hadden. Bij dood hout zijn weliswaar de cellen en de vezels praktisch onvervormbaar, maar toch blijft hout, ondanks alle mogelijke

oppervlaktebehandelingen, gevoelig voor wisselingen van temperatuur en vochtigheid. Het kan derhalve 'werken' en 'wringen'. Dat is bijna niet te meten, maar toch is deze werking voldoende om een iets gewijzigde pasvorm rond het metaal te veroorzaken (vooral

links van het richtpunt op 100 meter, volgende week na een regenbui zit die groep 2 cm rechts daarvan! Het kunnen wel steeds kleine groepen zijn, maar niet op dezelfde plaats. Zo'n wapen is onvoldoende betrouwbaar voor de jacht op kleine doelen op

Kolf met gelaagd hout

Foto: Jan Smit

bij de loop). Deze hele kleine drukverschillen kunnen, doorberekend naar een afstand van b.v. 100 meter, al centimeters trefpuntafwijking opleveren. Sommige jagers gaan zo ver, dat ze een uiterste precisie verlangen van hun buks en daar veel geld voor over hebben. Precisie is met hout wel eens haalbaar, als je geluk hebt. Schiet je van week tot week, van maand tot maand, zomer en winter, dan zal hout bijna altijd kleine trefpuntwijzigingen veroorzaken. Dat heeft vaak niets met een al of niet kostbare kolf te maken. Vandaag met een mooi zonnetje zit de groep van drie treffers 1 cm

grotere afstand, waaronder je ook kunt rekenen een schot door de drager van een ree, dat in wat hogere dekking staat. Je levert precisie in ten koste van de show, het wapen is niet accuraat.

Indien trouwens het tegenwoordig gebruikte hout echt mooi zou zijn, zou voor het gebruik nog iets pleiten. De meeste houten kolven trekken echter niet langer de aandacht dan een slechte foto, je mist er niets aan, het lijkt soms net plastic.

Gelaagd hout

Een belangrijke stap in de goede richting is het gebruik van multiplex kolven. De

laagjes hout, van $\pm 1,5$ mm dikte, meestal geïmpregneerd met (al of niet gekleurde) kunststof, geven een wisselend (gekleurd) aspect te zien van de nerf, omdat de laagjes in kruislingse opeenvolging over elkaar liggen. Het 'werken' van het hout wordt zo voor een groot deel opgeheven, maar het blijft materiaal, waarvan het gedrag niet helemaal te voorspellen is. Het is een vervaardigingsprocédé, dat neigt naar de kwaliteiten van kunststof.

Kunststof

Beschouw een buks als een instrument om precisie te leveren. Het gebruik van kunststof kolven is daarom aan te raden boven andere materialen. Aan het aspect moet je even wennen, maar kunststof werkt niet, krimpt niet, is ongevoelig voor weersinvloeden, het is sterk en in veel gevallen ook nog lichter dan hout. Er wordt wel eens gezegd, dat kunststof bij zeer lage temperaturen breukgevoeliger zou worden, maar betrouwbare informatie daarover heb ik niet.

Kunststof (fiberglass, polyurethaan, kevlar, andere composiet) is eigenlijk de enige verstandige keus voor de kolf om de steeds kleinere fabricagetoleranties volledig tot hun recht te laten komen.

Kunststof is ongevoeliger voor beschadigingen en is gemakkelijker te herstellen dan hout. Door de flexibiliteit

zou het een deel van de terugstoot absorberen. Het kan matzwart afgewerkt worden en vormt een harmonisch geheel met de rest van het geweer. Indien je in bent voor moderne vormgeving, dan is het aanzicht van een buks met bijvoorbeeld een zwarte kolf, een matte roestvrijstalen loop en een bijpassende kijker een lust voor het oog. Welke auto heeft tegenwoordig nog een houten instrumentenpaneel? Precies, maar de Engelsen zijn wel erg conservatief en lopen in sommige opzichten nu en dan wat achter de ontwikkelingen aan.

Welke vorm van de kolf gekozen wordt is afhankelijk van de persoonlijke voorkeur. Tegenwoordig zie je veel de 'Monte Carlo' kolf. Deze heeft een verhoogd middengedeelte (kam) en een hiel, die lager gehouden kan worden. Dat is van belang bij een hogere kijkermontage. Bij het

Monte Carlo-kolf kan echter nooit hoger gemaakt worden dan de grendelbeweging toelaat. Een nadeel van een verlaagde hiel is, dat de 'opslag' bij de recoil (*red. terugslag*) iets groter wordt. De traditionele rechte kolf is fraaier en slanker van vormgeving en voldoet in de meeste gevallen uitstekend, zeker indien je een 'normale' kijker gebruikt. Persoonlijk vind ik deze kolfuitvoering het mooist, maar de keuze hangt dus af van iemands voorkeur, lichaamsbouw en de hoogte van de kijkermontage.

Let er ook op, dat de kolf misschien iets in lengte gecorrigeerd moet worden. Te korte kolven geven onherroepelijk problemen met de terugslag (erg voelbaar) en met de afstand oculair - oog. Ook hier is kunststof in het voordeel. Een onzichtbare verlenging (of eventueel verkorting voor kleine mensen) is mogelijk!

Kunststof kolf met RVS-loop

Foto: Jan Smit

schouderen komt het oog zo beter op de hoogte van het oculair te liggen, terwijl toch de hiel van de kolf redelijk tegen de schouder aankomt. De hoogte van de kam van de

Voorhout

Naast andere functies is het voorhout bedoeld als hulpmiddel om het geweer tijdens het schieten te ondersteunen

en om de riembeugel aan vast te maken. Er bestaan verschillende fabrieksconstructies voor de bevestiging van het voorhout onder de loop.

- Het hele voorhout wordt zo goed mogelijk 'passend' tegen de onderkant van de loop aangelegd.

- Het voorhout wordt vrij gelegd van de loop, behalve een gedeelte dat 3 - 5 cm vóór het einde van het voorhout als een ± 3 cm lange verhoging is aangebracht. Hiermee wordt een druk van 1 - 2 kg op de loop uitgeoefend.

Een voordeel van de ondersteuning van de loop kan zijn, dat een deel van alle trillingen, die tijdens het afvuren ontstaan, door het hout wordt onderdrukt. Toch kleven er bezwaren aan deze technieken.

- Het wringen aan het uiteinde van het (voor)hout op de loop kan een aanzienlijke trefpuntverandering teweeg brengen (geldt voor echt hout).

- De techniek van het passend maken is moeilijk uitvoerbaar en kritisch.

- Bij het gebruik van de riem als steun wordt het voorhout door de riemspanning iets naar beneden getrokken, waardoor essentiële trefpuntveranderingen optreden ten opzichte van het schieten zonder riem. Het is daarom beter, om het voorhout vrij te leggen van de loop. Over de riem als

schietsteun en het vrijleggen van de loop later meer.

Reële aanschafprijzen (1997)

Het is met geweren eigenlijk net zo als met auto's, je kunt ze krijgen van heel goedkoop tot heel duur. Indien een buks gezien wordt als een stuk gereedschap, dat vooral betrouwbaar moet zijn, zou ik altijd de voorkeur geven aan een gedegen stuk vakmanschap.

Bij een aankoop zou ik niet snel tot een tweedehands produkt besluiten omdat je nooit weet, hoe het wapen 'mishandeld' is (en dat vooral tijdens het 'schoonmaken'). Kijk dus uit naar een nieuwe grendelbuks, die overwegend aan de eigen wensen zal voldoen.

Prijzen van goede Amerikaanse, Noord- en Oosteuropese buksen liggen tussen de f 1800,- en f 3000,-. Duitse en Oostenrijkse kunnen een stuk duurder uitvallen, waarbij de accuratesse niet beter wordt. Eigenlijk is het zo, dat je bij de prijs van een grofwildbuks ook het aankoopbedrag van een complete .22 (voor het oefenen) en van de bijbehorende richtkijkers met montage op moet tellen. Reken dan voor een nieuwe KK-buks op een prijs van ± f 500,- tot f 800,-, voor tweedehands (in dit kaliber kan het weinig kwaad) wordt dat honderden guldens goedkoper. Het bedrag, dat je voor een richt-

kijker neertelt is in evenredigheid met het aanschafbedrag van de buks, maar ook het kaliber telt mee. Het zal duidelijk zijn, dat b.v. voor een .22 andere maatstaven zullen gelden dan voor een .270 Winchester. Een kijker op een .22 kan redelijk goedkoop zijn, want deze behoeft niet aan zware eisen te voldoen. Neem een vaste vergroting, 4 x is ideaal. Richtkruis 4 of 4A. Voor de afbeeldingen hiervan verwijs ik naar de kijkerfolders. Deze kijker hoeft niet meer te kosten dan ± f 250,-.

Voor de centraalvuurkalibers gelden andere maatstaven. De kijkers moeten, vanwege de terugslag, tegen een stootje kunnen. Je hebt anders kans, dat het richtkruis los kan laten of dat de kijker kan gaan lekken. Een goedkope montage is meestal niet stevig genoeg en als 'goedkoop is duurkoop' ooit geldt, dan is dat wel hier. Zie de aanschaf van een richtkijker derhalve niet als een 'sluitpost'. Als je wilt blijven kogelschieten en niet moedeloos wilt raken, koop dan een kijker, die recht doet aan de aankoop prijs van de nieuwe grofwildbuks. De prijs van deze richtkijker zou dan tussen de f 1000,- en de f 1800,- kunnen liggen. Verkijk je ook niet op de montageonderdelen. Die moeten van heel goede kwaliteit zijn en een stevige vaste montage voor de grofwild-

Foto: Joke Hendriks

buks kost tussen de f 200,- en f 300,-. Gebruik bij voorkeur geen zwenk- of inhaakmontage. Een Schotse jager, waar ik mee op jacht ging had wel een heel specifieke mening: neem de goedkoopste buks die je vinden kunt en zet daar de duurste kijker op. Dat gaat mij wat te ver!

Reewildkalibers

De kogels van de volgende drie kalibers leveren tot op grote afstand (500 meter) voldoende energie en garanderen een zodanige kogelbaan, dat reewild correct en dodelijk te treffen is. De kalibers zijn praktisch aan elkaar gelijk en kunnen geleverd worden door vele bekende wapenfabrikanten. Het meest gangbare kaliber is de .243, de alternatieven zijn eveneens uitstekend, maar de patronen zijn moeilijker verkrijgbaar.

.243 Winchester

De naam is een aanduiding van de fabrikant, die in 1955

met dit kaliber op de markt kwam. Omgerekend is dit een kaliber met een kogeldoorsnede van 6,17 mm, de patroon is afgeleid van de .308 en is over de hele wereld bijzonder populair vanwege de accuratesse en het feit, dat de patronen door de meeste handelaren op voorraad worden gehouden. De patroon is te koop met verschillende kogeltypes, geschikt voor reewild.

25-06 Remington.

Dit kaliber stamt uit 1969, is misschien wat minder bekend, maar het is uitnemend geëigend voor licht grofwild. Omgerekend is het 6,35 mm, iets zwaarder dus dan de .243. Sommige Europese fabrikanten voeren dit kaliber, vooral de merken, die ook op de Verenigde Staten georiënteerd zijn.

6,5 x 55 Swedish Mauser.

Het kaliber wordt in Skandinavië en ook wel in Duitsland veel gebruikt. Het

was aanvankelijk een militaire patroon uit 1894. Het is een heel fijne patroon met relatief weinig terugslag. In Zweden schiet men hier ook herten mee, dat levert geen problemen op, mits de kogel goed geplaatst wordt.

De aanvangssnelheid voor deze kalibers reewildpatronen ligt, afhankelijk van het kogelgewicht van liefst tussen de 80 en 100 grain, tussen de 2900 en 3100 voeten per seconde (fps), een ideale snelheid waarbij nauwkeurigheid en effect op het wild heel goed samengaan. Houd er trouwens rekening mee, dat de snelheden, die door de fabrikant worden opgegeven, in de eigen buks 5 tot 10% lager kunnen liggen. Een hogere prijs dan al is aangegeven rekenen sommige leveranciers soms niet voor een betere kwaliteit, maar voor de merknaam en een langere levertijd!

Goede merken met een fraaie vormgeving: SAKO, TIKKA, Remington, Winchester en sommige andere Amerikanen.

Volgende keer: (richt)kijkers.

Nadere informatie en literatuur:

'Jachtvademecum', (handboek voor het jachtbedrijf)

Koninklijke Vermande b.v., Postbus 20, 8200 AA

Lelystad.

Tel/fax: 0320-222 944 /

226 334

Ledenwerfactie

- Van het Dagelijks Bestuur -

De penningmeester van de Vereniging Het Reewild heeft het plan opgevat een ledenwerfactie voor de Vereniging te starten, die ook daadwerkelijk een groot aantal nieuwe leden zal moeten opleveren. Hij is -met ons- van mening, dat nog steeds een te groot aantal reewildliefhebbers en reewildjagers geen lid zijn van de VHR. Er ligt dus voor het bestuur een terrein braak en daar moet wat aan worden gedaan. Immers voor de prijs van f 42,50 per jaar hoeft men het niet te laten afweten. Wat koop je in 1997 voor nog geen gulden per week! Om echter nieuwe leden te werven hebben we uw hulp, de hulp van de leden nodig. Het bestuur stelt daarom aan hen, die één of meer nieuwe leden aanbrengen schitterende cadeau's beschikbaar. Wat denkt u bijvoorbeeld van het

boek 'Wat zegt Raesfeld en wat zeggen anderen over het aanspreken van Reewild' van Daan Wildschut, waarde f 85,- als cadeau voor het aanbrengen van 2 nieuwe leden. Maar u kunt kiezen uit de **drie** mogelijkheden:

1. Een jachtmes met koker (winkelwaarde f 134,-) van het bekende merk 'Fox'. Het krachtige vlijmscherpe, 8 cm. lange 'Droppoint' lemmet is gemaakt van het uitstekende 440t-staal en is inklapbaar. Het handvat is van hout en de koker van leer. Bij het aanbrengen van 1 nieuw lid en bijbetaling van f 65,- krijgt u dit franko thuis gestuurd.

2a. Het standaard werk 'Wat zegt Raesfeld en wat zeggen anderen over het aanspreken van Reewild', (waarde f 85,- incl. verzendkosten)

voor het aanbrengen van 2 nieuwe leden of
2b. Bij het aanbrengen van 1 nieuw lid met bijbetaling van f 35,- franko thuis bezorgd.

3. Een cadeaubon ter waarde van f 50,- van Hemker en Bekking ontvangt u voor het aanbrengen van één nieuw lid. Deze firma heeft 3 filialen in Nederland met een zeer ruime keuze voor mensen in het groen. Indien u kiest voor een cadeau met bijbetaling dient u tegelijk met het aanmelden van de nieuwe leden, het geld over te maken op gironummer 813577 t.n.v. Penningmeester Vereniging Het Reewild te Garderen, eventueel met vermelding 'Raesfeld' of 'Jachtmes'. Deze actie duurt van 1 april 1997 tot 1 juni 1997. Grijp uw kans, steun onze

Vereniging en beloon uzelf.
Een kaart om uw nieuwe leden op te geven vindt u in dit nummer van Capreolus. U kunt uw aanmelding zen-

den naar: Vereniging Het Reewild, Antwoordnummer 3268, 3800 ZA Leusden. De nieuwe leden krijgen een acceptgirokaart thuis

gestuurd.
Na ontvangst van de betaling krijgt de aanmelder zo spoedig mogelijk zijn keuze cadeau thuis bezorgd.

Game Fair 1997 - Ledendag !

-Van het bestuur-

Dit jaar vindt de Game Fair plaats op 30, 31 mei en 1 juni in het Park Berg en Bos te Apeldoorn. Op deze Game Fair zal de Vereniging Het Reewild zich groots presenteren. Dit vanwege de **ledendag** die op **zaterdag 31 mei** georganiseerd zal worden; een dag die u absoluut niet mag missen. Wat kunt u deze dag zoal verwachten:

- Prijzen te winnen!!
Ieder lid die deze dag de stand bezoekt maakt kans op een prijs waar elke reewildjager jaloers op zal zijn.

De trekking hiervan zal om 16.00 uur plaats vinden.

- Korting!!
Alleen deze dag krijgt u korting op de verkoop van onze Verenigingsartikelen, waaronder diverse boeken, stropdassen etc.

- Om 14.00 uur zal de voorzitter de heer Mr T.M. Kolle een welkomstwoord uitspreken.

- 's Middags zal een feestelijke presentatie plaats vinden van de 'Reewildbeheernota'.

- De gehele dag zullen zoveel mogelijk bestuursleden aanwezig zijn om in een persoonlijk gesprek al uw vragen te beantwoorden.

- Vanzelfsprekend zult u worden ontvangen met een drankje.

De Vereniging Het Reewild wil zich hiermee eens van de andere kant laten zien. Voorts treft u hierbij een kortingsbon van f 2,50 aan die u bij de kassa van de Game Fair kunt inleveren. Wij rekenen op uw komst.

Foto Joke Hendriks

Voor u gelezen

-Van de redactie-

Reegeit met geweer aan de haal

Uit: Drentse Courant - 3 december 1996

Gasselternijveen - Jager F. de Groot uit Gasselternijveen is tijdens een jachtpartij in het Boerenbos in Gasselternijveenschemond, ontwapend door een reegeit. Met een aantal jagers was hij op konijnen- en hazenjacht, toen er plotseling vlak voor hem een ree uit het bos opdook. De Groot: 'Ik hoorde nog wat aankomen en deed met het geweer in de aanslag een stapje terug. In een flits zag ik de reegeit. Die bleef met zijn kop achter de schouderriem hangen, waardoor het geweer uit mijn handen werd gerukt'. Het wapen is later teruggevonden in een kanaaltje.

Ree verliefd op rattenvanger

Uit: De Garde van Antwerpen

Arendonk - Twee keer per week varen de Dendermondse rattenvangers over de Turnhoutse Vaart. Geregeld ontmoeten ze onderweg een ree. Vooral bij dichte mist of nevel durft er wel eens een ree in het kanaal te sukkelen. Werfleider Rudy de Schepper (32): 'Een ree is normaal zo bang als een

wezel. Maar als hij op het punt staat te verdrinken, komt het dier automatisch naar je toegezwoomen. Het reetje wil dan dat je hem redt. Ik heb het in mijn armen genomen en hem op de oever gezet'. Bij de koning diende Rudy nog geen aanvraag in om zich te laten erkennen tot held.

Om de poen is het te doen

Uit: Het Volk - okt. '96

Turnhout - Het beeld van de romantische stroper, die zijn koperen stropdraad in zijn

de loop van hun long riffle komt. De .22 long riffle is het geliefkoosde wapen voor lieden die een flinke stuiver willen bijverdienen op kosten van de natuur. Daar kan je, in tegenstelling tot een jachtgeweer, een knaldemper opzetten. In ons vaderland zijn er naar schatting 1 miljoen long riffles in omloop. En die zijn beslist niet allemaal aangegeven.

Sinds verschillende jaren is er in de gespecialiseerde handel bovendien een verderfelijk soort vizier te koop: het infra-

Foto: Joke Hendriks

haard zwart berookte en daarna op het landgoed van de baron een konijntje ving, is al lang verleden tijd. Stropen gebeurt nu massaal en om de poen. Veel stropers trekken erop uit met infraroodvizieren en schieten alles wat voor

roodvizier. Een rood lichtvlekje duidt vooraf op de pels van het dier aan waar het gaat getroffen worden. Ernaast schieten wordt zo zelfs voor de grootste pummel onmogelijk. De flinterdunne lichtstraal uit dit zogenoemde

laser-sight haalt makkelijk de 150 meter. Daarnaast is de lichtbak van vroeger nu een museumstuk geworden. De hedendaagse ziet eruit als een heel lange, smalle zaklamp, met evenwel een bijzonder krachtige lichtbundel. En natuurlijk kan je de koplampen van een jeep ook als aantrekkingspunt voor het arge-loze wild gebruiken.

Reegeit

Een drachtige reegeit neerknallen is voor de stropers de opperste voldoening. Uit de buik van de moeder hopen ze dan één, maar liefst twee kalfjes te snijden, die ze laten opzetten en in de gespecialiseerde handel gretig aftrek vinden bij lieden die daarbij de illusie hebben dat ze de natuur in huis halen. Voor zo'n opgezet kalf - met een pelsje zonder ook maar één beschadiging - betalen ze tussen de 6.000 en de 8.000 frank. Handelaars geven de stropers tot 5.000 frank per ongeboren kalfje. Tel daarbij de prijs voor het vlees van de geit (al snel 3.000 frank) en je weet het wel. Een opgezette reebok of -geit kost 20.000 frank. Bokken met een mooi gewei vallen extra in de smaak bij opzetters, maar juist die dieren zijn waardevol om het bestand op peil te houden. Vooral in de periode dat het reewild vrij mag verhandeld worden, vindt de stroper snel gegadigden. Veel restaurants stellen geen vra-

gen. Er is het geval bekend van een stroper die aan een wildhandelaar in Gent 300 hazen beloofde te leveren tussen 1 september en 15 oktober, een periode dat de jacht op de haas niet eens open is. Een jager rekent normaal 500 frank per haas, een stroper vangt daar zo'n 350 frank voor. Reken maar uit. Aan konijnen, die veel minder begeerd zijn in restaurants, en die, net als eenden en patrijzen, al eerder dan 15 oktober mogen gejaagd worden, hebben de meeste stropers geen boodschap. Alleen poenscheppen telt.

Honderden reeën overreden!

Uit: De Drentse Courant

Op 14 december 1996 maakt deze krant in een 6 koloms-kop met 'Honderden reeën overreden' vriend en vijand aan het schrikken. In dit artikel, waarin één van de verslaggevers een interview heeft met Ben Vols van de Dierenambulance wordt door deze melding gemaakt van een groot aantal (meer dan 100) dode reeën die in de loop van 1996 door de dierenambulance in Zuid-Oost Drenthe zijn opgehaald. Daarbij dient men te bedenken dat niet alle reeën die zijn aangereden worden gevonden. *Redactie: en er bovendien een aantal rechtstreeks in de diverse kofferbakken verdwijnen.* De Drentse Gedeputeerde Sipke Swierstra erkent het probleem en is van mening dat er meer moet worden gedaan om dit soort aanrijdingen te voorkomen.

Foto: Joke Hendriks

Het blijft echter een moeilijke zaak dit soort problemen op te lossen. Naarmate het verkeer intensiever wordt, neemt het aantal verkeersongevallen met reeën toe.

Volgens Vols is er maar één remedie die werkelijk helpt: De bestuurders die de borden met 'overstekend wild' zien moeten rustiger gaan rijden en rekening gaan houden met deze mogelijk overstekende dieren! Wij sluiten ons hier van harte bij aan en zijn blij dat er naast de VHR eindelijk

eens iemand aan de bel trekt en dit omvangrijke probleem aan de orde stelt. Wij zijn uiteraard benieuwd naar het vervolg en verlenen daarbij graag assistentie!

Reebokkop in Curiosawinkel

Uit: Politie, Dier en Milieu - december 1996.

In een Amsterdamse zaak waar antiek en curiosa worden verkocht, werd een geprepareerde reebokkop,

compleet met gewei voor f 350.- te koop aangeboden. De eigenaar van de winkel zei dat hij de kop op een markt had gekocht. Er was geen sprake van een verleende ont-heffing of vrijstelling. Daarom werd het preparaat in beslag genomen en gedeponeerd op een door de Provinciale voedselcommissie aangewezen plaats. Procesverbaal werd opgemaakt terzake overtreding van artikel 60 lid. 1 en 3 van de Jachtwet.

Eenzijdig natuurbeheer en het gevolg voor het reewild

-Karel Farber-

Aanleiding: Het zoveelste dode ree in het schapendraad van 'natuurbeheerders'. (De foto werd genomen bij het, door de 'Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten' beheerde, gebiedje 'Berghofweide' te Stokhem/Wijlre in Zuid-Limburg.

In het op zichzelf te ondersteunen streven van natuurbeschermingsorganisaties hun invloed door het verwerven van eigendom te vergroten blijkt in de praktijk een groot gevaar te schuilen voor reeën. Gefixeerd op botanisch interessante soorten wordt gestreefd naar verarming van

de grond. Om dit doel te bereiken wordt steeds vaker gebruik gemaakt van 'grazers', waaronder schapen. Hiervoor worden de vaak kleine percelen afgezet met schapendraad. *(Dit is een soort gaas met grove vierkante mazen van 15 x 15 cm. of groter! Red.).*

In de praktijk doen er zich dan problemen voor als deze gronden aan de rand van bos en natuurgebieden met een goede reewildstand liggen. Het gevolg is dat hierdoor veel reewild onnodig het slachtoffer wordt van deze op soortenbehoud toegespitste vormen van natuurbeheer, het zogenaamde tuinieren. Door het eenzijdig op botanische

waarden gerichte beheer, komt het reewild in de verdrukking. Het probleem dat ontstaat is tweeledig.

Ten eerste ontstaat er een voedsel-tekort en ten tweede is het schapendraad waarvan gebruik wordt gemaakt absoluut ongeschikt in een gebied waar een goede reewildstand aanwezig is.

Het voedseltekort ontstaat door een te intensieve begrazing met schapen in vooral de nazomer en de herfst. Juist in deze periodes is het, dat het reewild voedsel nodig heeft om reserves voor de winter op te bouwen. De percelen zijn

Foto: Karel Farber

meest klein en liggen veelal aan de randen van bos en natuurgebieden, de schapen worden telkens in grote hoeveelheden op een omheind perceel gezet. Nadat alles volledig kaal gevreten is worden ze pas naar een volgende perceel verplaatst. Aanwas van de begroeiing volgt dan pas weer in het voorjaar. Door slecht of geen onderhoud aan de vroegere hakhoutbossen neemt de van nature aanwezige onder-

begroeiing sterk af, waardoor het reewild is aangewezen op de bosrandbegroeiing en de aangrenzende weiden en akkerlanden. Juist op die voedselbron wordt steeds meer een aanslag gedaan door voornoemde natuurbeheervorm en worden de reeën vergeten.

Het tweede probleem dat ontstaat is het inmiddels algemeen gebruikte schapendraad.

Vooraf op momenten dat reeën worden opgejaagd proberen ze door het draad te kruipen, met als gevolg dat ze erin verstrikt raken. De dieren vinden hierdoor een afschuwelijke dood. Dit is beslist niet de bedoeling van de 'botanisten' die het raster geplaatst hebben. Door een te eenzijdig soortenbeheer gedreven verliezen ze het overzicht zo lijkt het.

Uit mijn ervaring in het Zuid-Limburgse heuvelland blijkt, dat oudere dieren over het algemeen wél in staat zijn over het draad heen te springen. Jonge dieren lukt dat slechts op plaatsen waar het draad parallel ten opzichte van een wat steilere helling staat. Vanuit het hogere perceel springen ze naar beneden in het omheinde gebiedje, om er vervolgens niet meer uit te kunnen. Met het zoeken naar een uitweg resteert slechts het pogen door het draad te kruipen, hetgeen meestal fataal afloopt.

Ter plaatse is via de WBE overleg gestart met betreffende beheerders. Of dit tot resultaat zal hebben dat onder andere Staatsbosbeheer een zojuist nieuw ingerastert stuk zal afbreken is nog niet te zeggen. In een tijd dat uitvoering van het Rijksbeleid wordt gegeven door realisering van het ecologische verbindingszonesbeleid, is het van groot belang dat uit gemaakte fouten wordt geleerd.

Fotojacht op Reewild

-R. van Dijk-

Wild- en Natuurfotograaf Rob van Dijk maakte speciaal voor de lezers van *Capreolus* onder de titel 'Fotojacht op Reewild' een artikel met zeer veel nuttige tips voor aspirant- en beroepsfotografen die zich bezig houden met de natuur- en wildfotografie. Hij gaat daarbij uitgebreid in op het vervaardigen van een Fotogeweerkolf waarop een camera gemonteerd kan worden en waardoor de kwaliteit van uw foto's aanmerkelijk zal verbeteren. Het tweede deel van dit boeiende verhaal kunt u in het juni nummer van *Capreolus* verwachten. De 2 werktekeningen op A-2 formaat kunt u dan ook schriftelijk aanvragen bij onze redactie tegen betaling van de kostprijs ad. f 15.- (incl. verzendkosten) Voor liefhebbers van wildfotografie bevelen wij deze artikelen van harte aan. (Redactie)

Inleiding

Het observeren en de bejaging van reewild is voor de meeste onder u geen onbekende materie. Het maken van fotografische opnamen van ons dierbare reewild, wordt maar door een vrij selecte groep als fotohobby bedreven. Normaliter zal wild op afstand moeten worden gefotografeerd, zodat voor

deze vorm van liefhebberij de fotocamera moet worden uitgerust met een tele-objectief. Omdat grofwild zich vaak bij minder optimale lichtomstandigheden laat zien en hierdoor dus relatief lange belichtingstijden worden vereist, worden we dan ook meteen bij het probleem 'bewegingsonscherpte' geconfronteerd. Een algemeen toegepaste oplossing is het gebruik van een statief, dat in de meeste gevallen voor het fotograferen van wild, o.a. in verband met mobiliteit, zeer onpraktisch is gebleken. Een pionier op dit gebied was de heer G.K.C. van Tienhoven die op het idee kwam de camera op een speciaal hiervoor ontworpen kolf te monteren om het - vaak onbruikbare- statief te kunnen omzeilen en hij publiceerde dit in het boekje 'Camerajacht op Vogels en Wild'. Ook in het boek 'Wildzien' van A. Langebach en J.R.J. Planta werd deze combinatie voor de wildfotografie al onder de aandacht gebracht, terwijl in het boek 'Modern Wildfowling' van Eric Begbie dit als praktische oefening wordt aanbevolen voor de jacht op waterwild (Helaas worden 'Camerajacht op Vogels en Wild' en 'Wildzien' niet meer uitgege-

ven). Het gebruik van zo'n uitrusting heeft als voordeel dat vooral de bewegingsvrijheid gelijk is aan die van jacht met de buks of hagelgeweer en er zonder meer gebruik kan worden gemaakt van bestaande jacht- en schiettechnieken. Ook het draagcomfort, van een camera met een tele-objectief, van zo'n 400 mm, neemt bij gebruik van een fotokolf aanmerkelijk toe, in plaats van zo'n 'teletoter' bungelend aan een draagriem te moeten vervoeren.

Het zal u duidelijk zijn dat ook het bij het *fotograferen* van wild een gedegen kennis van de wildsoorten, het levensgedrag en de benaderingstechnieken wordt vereist, zoals ook gebruikelijk is bij de jacht. Voor wie dit alles nog een onbekende materie is heb ik getracht een zo kort en volledig mogelijke beschrijving te geven van de benodigde moderne fotoapparatuur en opnametechnieken alsmede de bouw van een fotokolf, om een goede start te kunnen maken met deze educatieve en boeiende liefhebberij.

Bij de behandeling van de fotografische onderwerpen wordt er wel verondersteld dat u de beginselen van de

fotografie onder de knie heeft. Maar misschien ook u, die op dit gebied een reeds verworven kennis bezit, kunt deze informatie wellicht gebruiken als een aanvulling op het gebruik van de laatste ontwikkelde fotoapparatuur en de hierop toegepaste technieken.

Fotocamera's en Objectieven

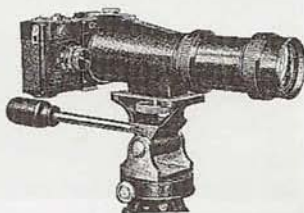
Historie

Omstreeks 1930 verschenen de eerste kleinbeeldcamera's gebouwd door Leica, die al gauw werden opgevolgd door de Contax van Zeiss Ikon die bovendien was uitgerust met een tele-objectief. De fotograaf van toen werd door deze vinding - gedeeltelijk - verlost van het statief en de telefotografie deed zijn intrede. Voor de natuurfotografen was dit een ongekende vooruitgang en voor degenen die zich toen bezig hielden met het fotograferen van dieren in de natuur betekende dit eveneens de verlossing van de schuilhut en daarmee was de weg naar de beweeglijke 'fotojacht' geopend.

Fotocamera's

Tegenwoordig kunnen we een ruime keuze maken uit diverse merken camera's en objectieven die ons bieden wat het natuurhart begeert. Voor water- en grofwildfoto-

grafie moeten we in het bezit zijn van een goede camera van het kleinbeeld (24 x 36 mm.) spiegelreflex type waarvan de objectieven verwisselbaar zijn. Daarnaast biedt een camera-body met een geïntegreerd autofocus systeem (automatische scherpstelling) ongekende voordelen. Ook moet de camera zijn voorzien van een visuele scherpte-indicatie. Dit voorkomt onscherpte bij oogafwijkingen indien er handmatig wordt scherpgesteld. Persoonlijk acht ik, in verband met minder goede lichtomstandigheden, een 'heldere zoeker' zeer wenselijk. Let er bij aanschaf op dat de camera voor u

Zeiss Ikon Contax met teleobjectief

persoonlijk gebruikersvriendelijk is. Vergelijk hiervoor diverse merken. Daar de tegenwoordige camera's zijn uitgevoerd met een automatische belichtingsregeling moet de belichting ook handmatig kunnen worden bediend. Het voordeel hiervan, is dat er gebruik kan worden gemaakt van het camera belichtingssysteem- en

meterinformatie, zodat er tevens met alternatieve belichtingstijden kan worden geëxperimenteerd. Verder is het van belang dat de camera is uitgevoerd met mogelijkheden als, diafragma voorkeuze, belichtingscorrectie, en een spot-belichtingsmeting. Tevens hebben zowel een focusseer- en belichtingsvergrendeling als een continu autofocus hun voordelen in de praktijk reeds bewezen.

Opmerking:

De belichtingsvergrendeling wordt meestal aangegeven met AE-L auto exposure lock.

De camerabediening moet overzichtelijk zijn en vooral ook bij slechte lichtomstandigheden de informatie goed kunnen weergeven. De bedieningsknoppen voor de sluiters en overige instellingen moeten, in verband met het dragen van handschoenen, niet te klein zijn uitgevoerd. Het gebruik van bovengenoemde mogelijkheden wordt in een later hoofdstuk behandeld. Dergelijke camera's worden door gerenommeerde merken zoals Minolta, Canon, Nikon, Pentax, Olympus etc. geleverd. De prijs voor een camera-body met dergelijke mogelijkheden wordt geleverd vanaf ca. f 700,-

Objectieven

Bij een autofocus-body behoort ook een autofocus objectief. De objectieven die bij de fotojacht worden

gebruikt hebben een brandpuntafstand vanaf 300 mm tot en met 400-500 mm, de zogenaamde tele- en super tele-objectieven.

Tegenwoordig zijn vele tele-objectieven uitgevoerd als zoomobjectieven zodat de vergrotingsmaatstaf direct kan worden ingesteld.

Bijvoorbeeld vanaf 75 - 300 mm of 200 - 400 mm.

Telezoom objectieven hebben als groot voordeel dat er formaat en indeling bepalend kan worden gewerkt, hetgeen vooral van belang is voor de diafotograaf die niet het gewenste formaat in de donkere kamer kan aanpassen. Dit vooral met het oog op het beeldveld en scherptediepte ten opzichte van de achtergrond. Vaak zijn deze objectieven -tot en met 300 mm- extra uitgevoerd met een macro mogelijkheid. Hiermee kunt u close-up opnamen maken van bijvoorbeeld prenten (sporen), insecten, bloemen, planten etc. Een ander voordeel is, dat bij kort ingestelde brandpunten het beeldveld groter is, zodat u de foto of diasessies kunt uitbreiden met fraaie landschapopnamen, terwijl de lange brandpuntafstanden alles hebben te maken met ons doel, het fotograferen van reeën of ander wild. Zoals hieruit blijkt, is de brandpuntafstand -uitgedrukt in mm- tevens een maat voor de vergroting. In de fotografie spreekt men over standaard

en tele-objectieven waarbij onder een 'standaard-objectief' wordt verstaan, een 50 mm. objectief voor een negatief- of diapositiefmaat van 24 x 36 mm. Maar realiseert u zich wel dat de verhouding tussen het menselijk oog en die van het standaard objectief 3.5 x tele bedraagt. Als vergelijk komt dit overeen met een brandpuntafstand van ca. 175 mm voor een 24 x 36 mm formaat nega- of diapositief.

Denkt u maar eens terug aan die opnamen genomen met een standaard objectief, waarvan U van het object bijna niets meer terug vond. Voor ons doel moeten wij nog een paar stappen verder om tot een redelijke verhouding van het wild ten opzichte van zijn leefomgeving, in het 24 x 36 mm formaat, te komen. Objectieven van en met 300 mm zijn voor dit doel goed bruikbaar. Wie meer beeldvullende opnamen wenst moet zich op objectieven van 400 mm of zelfs 500 mm gaan concentreren. De laatst genoemde objectieven worden ook wel de echte 'jacht-

lenzen' genoemd. Naast de noodzaak voor het filteren van ultraviolette straling moet u altijd alert zijn op stof en vuil. Bescherm dan ook het objectief tegen stof en weersinvloeden met een multi-coated UV of sky-light filter van een goede kwaliteit waarbij de zonnepak -tevens een goede regenkap nooit mag ontbreken.

Over de prijs/kwaliteit verhouding wil ik ook wel iets zeggen. Ook voor foto-uitrustingen geldt, alle waar naar zijn geld. Tegenwoordig produceert men ook deze categorie objectieven voor een zeer schappelijke prijs. U kunt in een later stadium altijd nog duurdere objectieven aanschaffen. Vanaf ca. f 600,- kunt u een redelijk zoomobjectief van 75 mm - 300 mm aanschaffen met een diafragmaopening van 4 - 5.6. Objectieven met langere brandpunten zoals 400 mm of 500 mm (5.6) zijn al verkrijgbaar vanaf ca. f 1.300,-. Voor degene die lichtsterkere objectieven wensen zoals een 500 mm/4.5 zal men niet beneden de f 10.000,- uitkomen. Als merken mogen hierbij o.a. worden genoemd; Minolta, Canon en Nikon terwijl Tamron en Sigma voor zeer schappelijke prijzen alternatieve maar toch uitstekende objectieven op de markt brengen. Bedenk hierbij wel dat indien een hogere kwaliteit wordt vereist de afdruk

en dia projectie-apparatuur, qua objectiefkwaliteit, in dezelfde verhouding zullen moeten staan als die van de opname- objectieven. Voor een beginnende aanschaf is een autofocus camera-body van een goede kwaliteit in combinatie met een autofocus (alternatief) tele-zoomobjectief van ca. 75 - 300 mm voorlopig voldoende. Wie een geschikte camera-body en een objectief tot en met 135 mm of 200 mm reeds bezit kan beter meteen in een 200 - 400 mm telezoom investeren.

Met deze combinaties kunt u zich 'stap voor stap' de jacht-fotografie gaan eigen maken. Om teleurstellingen te voorkomen raad ik u ten zeerste aan in het begin niet te hoog te grijpen. Indien u de 300 mm categorie volledig beheerst kunt U overgaan op de 400 mm - 500 mm, 'de echte jachtlenzen'. Voor een dergelijk objectief adviseer ik U om de Tamron model 75D AF 200 - 400 F/5,6 LD telezoom-objectief eens onder de loep te nemen. Dit objectief kan worden gebruikt in combinatie met de autofocus camera's van Canon, Minolta en Nikon. Een 200 - 400 mm telezoom heeft een enorm voordeel ten opzichte van vaste objectieven in deze categorie. Vaste objectieven zijn doorgaans 2x zo zwaar als een 300 mm - 400 mm telezoom en qua omvang zeker 1.5 x zo groot, terwijl deze

AF 200 mm - 400 mm telezoom een relatief laag gewicht van 1200 gram heeft en een minimale lengte van slechts 180 mm! De praktijk heeft mij bewezen dat een telezoom ook met brandpuntafstanden van 200 mm - 400 mm gelijke voordelen biedt zoals ieder telezoomobjectief. Immers, ook nu hebben we de mogelijkheid om ter plaatse een groter beeldveld in de opname te brengen, door de

dens het focuseren niet mee-draaien. Ook de balans in de uitgeschoven 400 mm positievoldoet volledig aan de eisen, zodat gemonteerd op een fotokolf deze combinatie in de praktijk uitstekend voldoet. Dit objectief wordt aangeboden voor een bedrag beneden de f 1400,- en voor wat betreft de verhouding prijs/kwaliteit doet U beslist geen miskoop.

Onderstaande tabel geeft de scherptediepte en het beeldveld weer van een Tamron model 75D AF 200 - 400 mm telezoom objectief, op een afstand van 20 meter bij diafragma 5.6 en 11.

Scherptediepte en beeldveld -bij 20 m- van een Tamron model 75D AF 200 - 400 mm.

Focus	Beeldveld	F 5.6	F 11
200 mm	ca.4.4 m	18.43 - 21.86 m	17.02 - 26.66 m
300 mm	ca 3.3 m	19.19 - 20.87 m	18.53 - 21.73 m
400 mm	ca 2.2 m	19.51 - 20.51 m	19.09 - 21.00 m

brandpuntafstand te wijzigen naar bijvoorbeeld 350 of 250 mm, waardoor tevens de scherptediepte toeneemt. Naast de formidabele optische kwaliteit -ook bij volledige lensopening- heeft dit objectief nog een extra voordeel, namelijk dat deze is uitgevoerd met een statiefgondel die het objectief met de fotokolf verbindt en waarin het objectief ook draaibaar is bevestigd. Bovendien speelt de automatische scherpstelling zich *inwendig* af zodat zowel zonnekap als filters tij-

De kolfconstructie behoeft in verband met een mogelijkheid voor verticale opnamen niet te worden gewijzigd. Daarentegen moet de kolf wel worden aangepast, of beter gezegd: Er moet een andere worden gebouwd. Dit mer betrekking tot het lager liggende bevestigingspunt van de gondel.

Voor degene die liever hun huidige objectieven willen gaan uitbreiden, zijn er teleconverters verkrijgbaar, die de vergrotingsmaatstaf met

een factor van 1,4 x of 2 x versterken. Denk er wel aan dat het lichtverlies hierbij inherent is aan die van de vergrotingsfactor hetgeen nadelig is voor opnamen bij een lage lichtintensiteit.

Tegenwoordig kunnen teleconverters ook in combinatie met autofocus objectieven worden gebruikt, zoals de 75D/AF 200-400 mm van Tamron. Wanneer u voor een tele-converter kiest neem er dan wel een van hetzelfde merk als het objectief. Zoals u weet, zal het fotograferen van wild meestal bij minder optimale lichtomstandigheden moeten plaatsvinden. Houd er dus rekening mee dat er met relatief lange belichtingstijden moet worden gewerkt.

In een bosrijke omgeving zijn belichtingstijden langer dan 1/100 seconde beslist geen uitzondering. Bovendien gebruiken wij nu super tele-objectieven, die bij de minste beweging een onscherpte veroorzaken. Vooral wanneer wij boven de 200 mm brandpuntafstand belanden zult u snel worden gestraft door bewegingsonscherpte. Bij het fotograferen van waterwild zijn we over het algemeen wat beter af, omdat deze vorm van wildfotografie normaliter bij gunstige lichtomstandigheden plaats vindt. In alle gevallen streven wij naar de kortste belichtingstijd om de bewegingsonscherpte zo veel

mogelijk te elimineren. Het diafragma staat dan in de meeste gevallen op de maximale opening ingesteld. Alleen als de belichtingstijd het toelaat kunnen we een kleiner diafragma gaan gebruiken wat als voordeel een grotere scherptediepte geeft.

Het fotogeweer

Inleiding

Dat wild schuw is behoeft ik u niet te vertellen en dat het ons maar weinig de tijd schenkt om een plaatje te schieten is ook geen nieuws. Hierbij komen natuurlijk camouflage, jachttactiek, snelheid en bewegingsvrijheid om de hoek kijken. Daarom kunnen we in vele gevallen geen gebruik maken van een statief om bewegingsonscherpte te voorkomen. Alleen in die gevallen waarbij gebruik wordt gemaakt van een schuil- of observatiehut kan het statief natuurlijk goede diensten bewijzen. Maar door het gebruik van schuil en observatiehutten worden we in een aantal mogelijkheden aanzienlijk beperkt en bovendien geeft

ook hierbij het statief een beperking in de bewegingsvrijheid. Diverse uitvoeringen zijn reeds gelanceerd om de camera zo mobiel mogelijk te houden en toch te kunnen fixeren tijdens het ontspannen van de sluiters. Schouder-, hals-, monostatieven en pistoolgrepen zijn enkele voorbeelden hiervan. Zij hebben allen hun specifieke sterke kanten, maar zijn voor ons doel toch minder geschikt gebleken.

Zoals eerder gezegd is er voor wildfotografen een betere oplossing, nl. 'De fotokolf'. Het kolfmodel werd al in de middeleeuwen toegepast bij jachtkruisbogen en later bij vuurwapens, zoals: musketten, ganzenroeren en de tegenwoordige -jacht- vuurwapens. Omdat deze specifieke vormgeving al eeuwen lang heeft bewezen uitstekend voor dit gebruiksdoel geschikt te zijn, heeft de hedendaagse geweer-kolf maar weinig veranderingen ondergaan. Ook bij de huidige -jacht- geweren vormt de kolf, de basis van hanteerbaarheid, balans en precisie. Evenzo is de kolf voor ons doel uitstekend geschikt om ons met de camera comfortabel in het veld te kunnen bewegen en deze nagenoeg gefixeerd te kunnen houden tijdens het ontspannen van de sluiters, waardoor we de bewegingsonscherpte bij langere belichtingstijden de baas kunnen

blijven. Bedenk echter wel, dat ook hierbij de schiettechniek en ervaring de hoofdrol spelen. Dit geldt evenzo voor de fotojacht op waterwild. Dit omdat het autofocusstelsel wordt gestuurd door een uiterst gevoelige en nauwkeurige, zeer kleine sensor -het scherpestelkadertje- moet de camera zeer nauwkeurig op de vogel worden gericht. Zonder fotokolf is dit met een 300 - 400 mm objectief niet of nauwelijks uit te voeren, met als

resultaat dat het autofocusstelsel hierdoor faalt. De fotokolf is -nog- niet in de handel verkrijgbaar zodat deze zelf zal moeten worden vervaardigd -overigens geen onaangenaam klusje- met het grote voordeel dat deze op uw eigen postuur kan worden afgestemd.

Het ontwerp van het 'Fotogeweer'

De beschreven modellen zijn door mij persoonlijk geëvalu-

eerd uit voorgaande modellen en hebben mij bewezen sneller, stabiel en comfortabel in het dragen te zijn. De kolfmodellen zijn aangepast op het gebruik van camera's met een elektronische sluiters, een automatisch filmtransport en autofocus. Door de camera zo dicht mogelijk naar de hartlijn van de kolf te brengen, fungeert de batterijhouder als tegengewicht, zodat het kantteleffect hierdoor voor een goed deel wordt gecompens-

seerd. Het fotogeweer ligt hierdoor stabiel en comfortabel in de hand. Door het gebruik van een voorhout - een greep voor de ondersteuning aan de voorzijde- is de kolf vooral *sneller* in gebruik (De modellen van de heer van Tienhoven hadden een pistoolgreep omdat er toen uitsluitend gebruik werd gemaakt van een draadontspanner en handmatige scherpstelling). Denk hierbij aan het fotograferen van

waterwild in de vlucht, vluchtende everzwijnen of hazen. Bovendien ligt het fotogeweer hierdoor stabiel in de hand, opgelegd of aangestreekt. Immers het gewicht van de camera wordt nu over drie punten verdeeld.

Door de kolf aan de schouderzijde een speciaal profiel te geven wordt bij ondersteuning aan het voorhout, het afglijden van de schouder voorkomen. De rechterhand komt hierbij volledig vrij om de camera te bedienen. De geweerriembeugels worden aan de kolf, voorsteun of voorhout bevestigd zodat het fotogeweer comfortabel over de schouder kan worden gedragen. Wanneer we vanuit een draagpositie het fotogeweer met één hand sneller willen schouderen, dan kunnen de geweerriembeugels ook aan de onderzijde van de kolf worden gemonteerd, zoals bij de kogelbuks. De zijsteun vervalt hierbij zodat het fotogeweer dan hangend wordt gedragen. Deze constructie beveel ik u van harte aan bij zwaardere objectieven, zoals de 200 mm - 400 mm zoom. (Zie hiervoor de bouw van de fotokolf t.b.v. van objectieven uitgerust met een statiefgondel). *wordt vervolgd...*

*Voor informatie over dit ontwerp, kunt u contact opnemen met de heer R. van Dijk.
Tel: 072-5623343*

Foto's: R. van Dijk

Nieuw Regio Bestuur

-M. van Dooren-

De Regio West- en Midden Brabant van de Vereniging Het Reewild heeft een nieuw bestuur. Op zaterdag 29 november 1996 vond tijdens de ledenvergadering de bestuurswisseling plaats. Deze bestuurswisseling was ingegeven door het vertrek van de

hen die de Vereniging het afgelopen jaar ontvallen zijn: Hij noemde met name Mr J.O. Thate en Huub van Voort en memoreerde de vele verdiensten die beiden voor het reewild en de jacht hebben gehad. De heer Schneider sprak ver-

secretaris de heer G. Hamel wegens aanvaarding van zijn nieuwe functie als Beleidsmedewerker Natuur bij de Provincie Noord-Brabant. Het zittende bestuur besloot hierop tot een algehele verjonging. 'Na rijp beraad, maar met een bloedend hart' aldus de voorzitter, de heer P. Schneider. Samen met de heren C. van der Kroon en G. Hamel heeft hij zestien jaar deze regio geleid. Eerder in zijn toespraak riep hij de vergadering op om een minuut stilte in acht te nemen voor

der over de opmerkelijke ontwikkeling van het reewild, dat vanaf het bestaan van de Vereniging Het Reewild in aantal is toegenomen, van vijfduizend tot zestigduizend. Steeds meer wordt het ree nu bedreigd door versnippering van het leefgebied en de enorme verkeersintensiteit. Per jaar komen er in Nederland ongeveer zesduizend reeën om, zowel in het verkeer als door verdrinking. Reden temeer om daar in de toekomst nog meer aan te doen. Met zichtbaar genoeg deel-

de de heer Schneider de vergadering mede dat de VHR samen met De Nederlandse Jager een lijstje met namen en telefoonnummers van zweethondenhouders op zakformaat gaat uitgeven. Ook lichtte hij de vergadering in over zijn contact met de ANWB die gebruik kan maken van dezelfde lijst voor het nazoecken van verkeersslachtoffers onder reeën. Ook hierbij benadrukte hij, hoe belangrijk het is, dat reewildjagers lid worden van de Vereniging Het Reewild. Daarna gaf hij mensen met zweethonden de gelegenheid zich aan te melden als nazoecker. Het ledenbestand van de regio West- en Midden Brabant is in de afgelopen zestien jaar gegroeid tot een aantal van tweehonderdvijftig, maar met een adressenbestand van vijfhonderdtachtig personen is dat te weinig. Hij riep daarom de aanwezigen op lid te worden of leden te maken zodat de Vereniging niet alleen groter wordt, maar ook financieel meer draagkracht krijgt. Hij refereerde daarbij aan de kosten die er zoal gemaakt moeten worden om de Vereniging draaiende te houden. Na dit vurige pleidooi voor vergroting van de Vereniging drukte hij de aanwezige reewildjagers op het hart zich toch vooral te hou-

den aan de wildmerkenregistratie, die ook dit jaar weer in gebruik blijft. Ook wijdde hij nog even uit over de op komst zijnde Reewildbeheer-cursus om vervolgens over te gaan tot zijn laatste handeling als voorzitter van de Regio West- en Midden Brabant, namelijk de bestuursoverdracht. Hij bedankte de heer G. Hamel

voor zijn toewijding en inzet als secretaris en de heer Van der Kroon voor zijn precieze werk als penningmeester. Daarna volgde de installatie van de heer Vierling: voorzitter; de heer Van Dooren: secretaris; de heer Goyarts: penningmeester en de heer Van Geel als lid van het bestuur. De plaats van de heer

Peeters werd ingenomen door de heer Siemons.

De bestuurswisseling werd afgesloten met de zeer bijzondere diaserie 'Im Zauber der Wildbahn' van Erich Marek, wildfotograaf voor het Duitse Jachtblad 'Die Pirsch'. Een waardig einde van een waardig bestuur.

Van bersjacht en nogwat!

-R. van Cauwenberghe-

In verband met de bijdrage in Capreolus nr. 12, blz. 23 Een opmerkelijke reebok van dhr. H.H. Stigter, Ir J.R.K. Voûte en D. Voûte, wens ik de vol-

Foto: Joke Hendriks

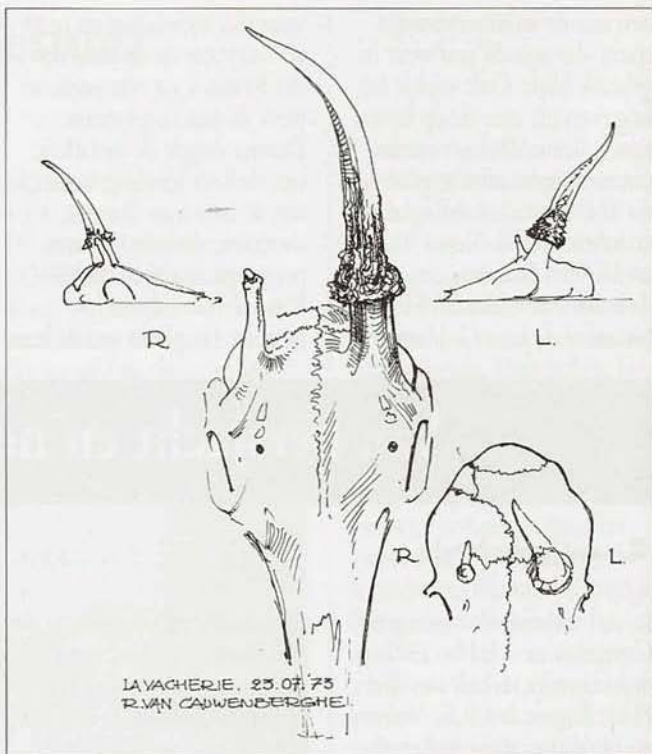
gende bedenkingen en ervaringen aan uw geachte medewerkers voor te leggen. Op de foto van de heer D. Voûte toont de botwoekering op de

rechter onderkaak, aan dat de bok sterk gehinderd werd bij het eten en het herkauwen: de molaren, premolaren en snijtanden links vertonen meer slijtage dan die van de rechterzijde. Naar mijn gevoel heeft die toestand voor heel wat fysieke pijn en psychologische stress gezorgd. Beiden zijn 'in feite' én oorzaak én gevolg. Omdat die samenhang onlosmakelijk is, kan het bizarre gewei enkel en alleen het product zijn van diverse factoren: chronische spijsverteringsstoornissen en slechte stofwisseling; verstoorde doorbloeding; zeer onevenwichtige testosteronproductie en gebrekkige kalkvorming. De botwoekering wijst op een vrij lange tijds-marge waarbij het gewei in aanwijsbare fasen van vergroeiing moet geëvolueerd zijn.

Wanneer een abnormaal gewei het gevolg is van een blijvend fysiek letsel zal die abnormaliteit, in tegenstelling tot het gewei van een gezonde evenwichtige soortgenoot, bij de jaarlijkse geweiwisseling weinig of geen veranderingen ondergaan. Opmerkelijk is ook, dat die reebokken moeilijk een eigen territorium vinden en een zwerfend reviergedrag vertonen. Meestal, en dat betreurt ik ten zeerste, ontbreekt het heel wat grofwildjagers aan observatiekennis en ervaring. Afwijkingen in het gewei en de fysieke gestalte worden, niet zelden, na het afschot vastgesteld. Als bersjager ontmoette ik op 22 november 1970 een bokkits met een verdacht geweitje. Vermits vacht en lichamelijke conditie goed waren, bleef mijn vinger gestrekt. In 1971 was het bokje verdwenen:

ziekte, valwild, stropers of uitwijking, dacht ik. Op 23 juli 1973 zit ik in hetzelfde revier aan en strek ik dit (zie tekening). Bij het ontweiden bleek de linker testikel een harde knobbel te zijn die in verhouding tot de rechter amper de helft van het normale volume bereikte.

Ontweid gewicht 16 kg. Bij het prepareren van de schedel ontdekte ik een dwarsdoorlopende schedelbarst met afwijkende vertakking naar de rechterkant van het achterhoofdsbeen (zie tekening). Ik ben blij dat ik dit 'gevaar' heb kunnen strekken en dat ik mij als jager vragen mag blijven stellen om mijn plaats en taak in de natuur te verantwoorden.

Nieuws van onze ledenservice

-J.E. van Herp-Bruynius

BEDANKT

Graag wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om iedereen die, op welke manier dan ook van zijn of haar belangstelling blijk heeft gegeven met mijn 12½ jarig jubileum bij de Vereniging Het Reewild en waarvan ik de felicitaties in ontvangst mocht nemen, van harte te bedanken. Het was een te gekke dag op die 9e december j.l. en de verrassingen volgden elkaar in snel tempo op. Mensen die ik in tijden al niet meer had gesproken hingen opeens aan de telefoon en het was alsof ze nooit weg waren geweest. Naast het Bestuur van onze Vereniging

die Peter en mij bijzonder aangenaam verrasten, door ons uit te nodigen voor een heerlijk diner, waarbij de voorzitter een 'flitsend cadeau' vergezeld liet gaan van een prachtige bos bloemen, wil ik nog graag een paar namen noemen van mensen die deze dag voor mij tot een onvergetelijk gebeuren maakten. 's Morgens vroeg werd ik al aangenaam verrast door Joop Schoonderbeek en George Koenderink die mij als eersten feliciteerden en waarmee ik nog wat herinneringen ophaalde. We spreken elkaar niet zo veel meer en dan is het erg leuk nog eens even weer over 'vroeger' te babbelen. In het middaguur werd mij door de postbode een pakketje aangereikt welke afkomstig bleek te zijn van Joke Hendriks, onze Verenigingsfotografe. Een prachtige tas met een reewildfo-

to erop afgedrukt, heel apart, ik ben daar zuinig op. Joke je had het niet beter kunnen doen. Heel erg bedankt!

Zeker mag ik niet vergeten te melden het werkelijk schitterende boeket bloemen, dat ik ontving van de voormalige voorzitter van de Vereniging Het Reewild de heer M. de Savornin Lohman. Ook de redactie van Capreolus liet zich niet onbetuigd en zette mij in de bloemen. Beste mensen het is bijna allemaal te veel om op te noemen en om niemand te vergeten wil ik nogmaals allen die mij deze dag tot een onvergetelijk gebeuren hebben gemaakt, heel erg bedanken!

Wie helpt !?

-H.Meyeringh-

In het decembernummer van Capreolus hebt u in een uitvoerig interview met Joke van Herp kunnen vaststellen dat het werk, dat zij voor onze Vereniging doet steeds meer tijd en energie vergt. Eigenlijk is het zo omvangrijk geworden dat het naast haar gezin al haar tijd opslokt. Haar hobby's en haar vrije tijd schieten er bij in en zelfs met Kerst en de dagen daarna tot Nieuwjaar is al haar tijd door onze Vereniging

in beslag genomen. Wij beseffen dan ook heel goed, dat we een te zwaar beroep op Joke doen en proberen daarom door middel van deze oproep haar taak enigszins te verlichten.

Wie wilt Joke helpen? Is er iemand die in de buurt van Leusden woont, wat tijd over heeft en bereid is om haar zo af en toe de helpende hand te bieden met de administratie van de Vereniging Het Reewild. Vooral op het gebied van de computer; hard- en software. Dit ook in verband met de automatisering van bank- en giro. Man of vrouw, jong of oud is onbelangrijk. Mocht u zich aangesproken voelen, neemt u dan contact op met Joke van Herp: tel/fax. 033-4942032. Niet aarzelen. Gewoon doen!

Jaarstukken Algemene Ledenvergadering

Leden die op 19 april 1997 niet in de gelegenheid zijn om de Jaarvergadering in Hotel Bakker te Vorden bij te wonen, en wel geïnteresseerd zijn in de Jaarstukken, kunnen deze schriftelijk opvragen bij de Ledenservice & Administratie Vereniging Het Reewild, Landjonker 19, 3834 CL Leusden. De stukken worden u dan zo spoedig mogelijk toegezonden.

Foto: Joke Hendriks

